

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

# ΣΦΑΙΡΑ



ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 128

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΒΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΡΙΣΤΟΛΑΙ ΑΡ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ  
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνω-  
στότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.



Κ. ΚΟΛΜΑΝ

Η ΖΩΗ ΕΤΕΡΝ ΕΒΟΧΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Μετά μακράν και περιπετειώδη άπουσία, ο Κλεάνθης ενέσκηψε πάλιν εις τας 'Αθήνας...

Μία εξ αυτών εινε της δεσποινίδος «Μαριανθίσης» από τας Πάτρως, η οποία μου γράφει μεταξυ άλλων : «Την 'Ελληνίδα την θέλω...

Εξ άλλου και η δία Γαλιάνη Τσοσοπούλου, εκ Πατρών, εις μίαν ποιητικην επιστολήν της βεβαιοει ότι ε'μορφοι λουκιδία που λέγεται...

Κιτά της χειραφετήσεως ψηφίζον αι δίδες Μορφια Δελατορά εξ 'Αθηνών και Κική εκ Σμύρνης.

Επιφώνη, δις Χ.Τ., συνήθως δεν δημοσιεύου τέτοιον, αν επί πληρωμή, 1 δρ. 0 στίχος.

Εις το προσεχές φύλλον θα δημοσιευθούν τα συνολικά αποτελέσματα του δημοψηφίσματος.

Μενεξεδένοι απόμοροι γιαλοί, αναίφρητοι και φασί, απ' τα δντριά μας πόνα...

Να μην ε'λλινε εις αιτιώματα μπουστιά στις γυναικες αυτου εινε το μεγαλειτερο του ελάττωμα.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Πι κληρώσεις δια τα 20 βραβεία

Με την βοήθειαν του Θεού και των αναγνωστών, το διμερές δημοψήφισμα ήχη εις αίσιον πέρας.

Μία εξ αυτών εινε της δεσποινίδος «Μαριανθίσης» από τας Πάτρως, η οποία μου γράφει μεταξυ άλλων : «Την 'Ελληνίδα την θέλω...

Εξ άλλου και η δία Γαλιάνη Τσοσοπούλου, εκ Πατρών, εις μίαν ποιητικην επιστολήν της βεβαιοει ότι ε'μορφοι λουκιδία που λέγεται...

Κιτά της χειραφετήσεως ψηφίζον αι δίδες Μορφια Δελατορά εξ 'Αθηνών και Κική εκ Σμύρνης.

Επιφώνη, δις Χ.Τ., συνήθως δεν δημοσιεύου τέτοιον, αν επί πληρωμή, 1 δρ. 0 στίχος.

Εις το προσεχές φύλλον θα δημοσιευθούν τα συνολικά αποτελέσματα του δημοψηφίσματος.

Μενεξεδένοι απόμοροι γιαλοί, αναίφρητοι και φασί, απ' τα δντριά μας πόνα...

Να μην ε'λλινε εις αιτιώματα μπουστιά στις γυναικες αυτου εινε το μεγαλειτερο του ελάττωμα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΜΙΑΙΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Είμεθα Ισχυροί επ' όσον είμεθα Ισχυροί, απ' οτου όμως παύσουμε να είμεθα Ισχυροί, τότε είμεθα άσθενείς.

Αυτο όμως εινε έντελώς άτομικόν ζήτημα, διότι, όταν άλλος έχη τον πόνονον κ' όχι εγώ, έξω την θέλην κ' την δύναμιν να μην τον σκεπτομαι καθόλου.

Το ίδιο ο μβαίνει και με την πεύνα : πρέπει να εινε χωριστός κανεις, να λειτουργή το μυαλό του καλά, για να ελπή ότι η πεύνα δεν εινε...

Εγκρίνω : «Στο Νεκροταφείο» Leonardo και «Στοχομοί» Α. Κωστάκη, «Πειραματικά χημεία» Κ. Μυριαρίδη.

Επιφώνη, δις Χ.Τ., συνήθως δεν δημοσιεύου τέτοιον, αν επί πληρωμή, 1 δρ. 0 στίχος.

Εις το προσεχές φύλλον θα δημοσιευθούν τα συνολικά αποτελέσματα του δημοψηφίσματος.

Μενεξεδένοι απόμοροι γιαλοί, αναίφρητοι και φασί, απ' τα δντριά μας πόνα...

Να μην ε'λλινε εις αιτιώματα μπουστιά στις γυναικες αυτου εινε το μεγαλειτερο του ελάττωμα.

Ο ΤΟΜΟΣ του Β' έτους της "ΣΦΑΙΡΑΣ", χαρτόδετος με άρατον εξώφυλλον...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στο τέλος του ειπε : —Σ' ευχαριστώ, άσπρέ, που μου άνοιξες τα μάτια.

Την άλλη μέρα, το δειλιού, η μαγειρίσα φώναζε την χαμριέρα :

—Πελαγία, ο άσπρος σου σε γυρεύει ! Ήταν πραγματικός ο Φώκος.

—Πελαγία δεν υπολεπτεύθηκε κακό. Μπορούσε ποτέ να φαντασθή πως του εινε πη τίτσια ο Μανώλης;

—Πελαγία δεν υπολεπτεύθηκε κακό. Μπορούσε ποτέ να φαντασθή πως του εινε πη τίτσια ο Μανώλης;

—Πελαγία δεν υπολεπτεύθηκε κακό. Μπορούσε ποτέ να φαντασθή πως του εινε πη τίτσια ο Μανώλης;

—Πελαγία δεν υπολεπτεύθηκε κακό. Μπορούσε ποτέ να φαντασθή πως του εινε πη τίτσια ο Μανώλης;

—Πελαγία δεν υπολεπτεύθηκε κακό. Μπορούσε ποτέ να φαντασθή πως του εινε πη τίτσια ο Μανώλης;

Κ' ή άλήθεια, όπως του την ειπε ή Πελαγία...

λαγία, —λίγαμια παρ'αλλαγμένη, όσο την εαύμπερε, —ήταν αυτή :

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

Κ' ή άλήθεια, όπως του την ειπε ή Πελαγία...

ώργος, ούτε δ,τι έκαμε ο Μανώλης.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

—Πελαγία, το καλό κορίτσι, το άγαπημένο της, έμπελεξέ άσχημα με τον κ. Γιώργου, που κ' αυός ήταν ένας έλευσιος παληνθωπος.

Κ' ή άλήθεια, όπως του την ειπε ή Πελαγία...





## Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Περδίκω μ' π'λί μ'



Ἰν Κουρδελλιό μέσα σ' ἓνα καπελλιό

Ἀφόντες ἦρθι οὐ Κώτσους ἰδῶ, οὐρὴ π'λάδα μ', τοῦ τι παγκῦρ' γένιτι, δὲ μπουρῶ νὰ στοῦ μολοῦσου. Ἀλακαιροῦ τοῦ Κουρδελλιό μιτιβλήθη εἰς παράδεισον ὡς διὰ μαεῖας, ὅπως λιέν οἱ πριδιαγραμματ'ζούμενοι, τοῦθ' ὅπερ μπαξές μὲ πέντ' ἀηδόνια, κί ὅποιοι τοῦ καταραστή

νάν τ' κοπούν τὰ χρονία, καταπῶς λιέει κί τοῦ τραγοῦδ' γιά τ'ν Ἄρτα.

Ἰφτακί'ν τα, καρβάλλο'δεις, γαλουνάδεις, ἀτπουγγοί, καλαμαράδεις, κόσμους κί κουσμά'ς καρτιφάντας ὄξου ἀπ' τοῦ παλάτ' νὰ ἰδῆ τοῦ Βασ'λητ', κί ἓνας ντουινίς γ'ναίικς μὲ λελοῦδία κί καλοῦδία, ἀπ' κ'τάν πῶς νὰ μποῦν μέσα γιά νάν τοῦν προυσκυνησοῦν κί ν' ἀνασπαστοῦν τοῦ χέρι τ'.

Ἐί, οὐρὴ Γιαραμπή μ' μιγαλουδύναμι, δὲν ἔκανι νάειμι κί γῶ βασ'λητ'ς ἢ τολάϊστον βασ'λόπ'λιν νὰ νοιώσου τ' ἰστί ζουή χαρισάμεν! Ἐτο', φτοχ'κὰ νι'μένον μὲ τοῦ ντουλαμ' μ' κί τὰ τουρ'χάκια μ' μὲ γλιέπ' οὐ ἄλλους κί σ'λιέει ποῖδς ξέρ'τιπαληουτσουλήτ'ς σὰ πέρα νάν αὐτίνοῦ. Κί πρῶν κί π'ν κί π'ισον δὲν κυτάν. Τοῦ σήμιρον ποῖδς δίν' σ'μασία σ'οῦ μικρὸ λαό.

Τώρα θὰ μ' πῆς ἢ ἀφινιτ' σ' πῶς ἔχ'νι μαθῆς οἱ μ'κροῖ, μ' ἔχ'νι κί οἱ μιγάλ' τὰ νιέρτια τ'ς κί τὰ βάσανά τ'ς, κί οὐ π'ισι ἓνας οἱ τοῦτ' τ'ν πλάσ' κλαίει τοῦν πόνου τ'. Ναι, οὐρὴ ψ'χούλα μ', δὲ σ' ἀντιλίεου τοῦ ὄχ', ὅπως κί νάν τοῦ κάν'ς ὄμοιους κάπους καλλιτέρα εἶνι νάμ'νε βασ'λητ'ς πέρ' λουχίους τοῦν ἰβζώνων.

Γιά βάλε μὲ νοῦ σ', π' τοῦ λιέει οὐ λόγους νῶσον ἢ ἀφινιτ' σ' βασίλ'σσα, κί μ' ὄλου ποῦσει τρεῖς ἀπ'θαμῆς κί διμηνον νὰ σὶ χουγιάτ'νι ἀψηλοῦτάτ' κί μιγαλειγιουτάτ'! Τι λίες; σάν καλά δὲ θάν ἦταν; Ἄντις νὰ ξισκλῆς τὰ χράκια σ' πλιένοντας τὰ σκ'τιά στοῦν ξερία, θὰ καθόσ'νε στοῦ θρόνου σ' κί στοῦν πολυθρόνου σ' χουζοῦρ' τῶνα πόδ' ἀπάν' σ' ἄλλου. Ὅντες ἠθίλις τίπουτος, θὰ πάταες ἓνα κ'μπὶ κί π'ατ' θὰ παρρησιάζονταν κατὰ μπροστ' σ' ἓνας θαλαμουπόλους κί θάν τοῦν διάταζες: Φέρι μ' ἓνα φασιανό. Κί ὄσου νὰ πῆς κίμινου, οὐ φασιανός θὰ νάητιν ἔτ'μοις κί θάν τοῦν ἔγρονες μοννούκουπανιά. Ἀλήθεια, ἰδῶ π' τὰ κ'βιντιάζ'μὲ ἀνιγινούς, γιά πῆς μ' πόσις βουλῆς θὰ νιέρουες τ'ν ἠνέρι σαν ἦσον βασιλ'σσι; Μ' σάμπους θὰ σήκωνα κί κανιά βουλά τοῦ κίφαλι μ' ἀπ' τοῦ φατ'; πῆσε μ'. Κί ἀπὲ εἶνι κί τ' ἄλλου, π' ὄντες τρῶν' οἱ βασ'λητ'δες παίζ' μουζική, κί ἔτο' ἢ χῶνευ' γένιτι κολουπιχερα. Ἄσε δὰ π' θὰ φόραγες τ' κόσμ' τ'ς νιουαλιέτις κί τὰ διαμαντ'κά, κί ἔτο' θὰ νάηταν τρόπους νὰ σ' γιγαῖθου κί γῶ. Μ' κατὰ πῶς εἶσι τώρα, οὐρὴ καλιακούδα, σάν ἓνας διάουλους κί μ'σος, τὶ τοῦ διάουλου νὰ ἱρουτιχθῶ ἀποῦ σένα; Δὲ σ' λιέου, πάλς ἢ ἴδιμ θὰ νῶσον, ἢ Περδίκω μ' ἢ περδικουμάτα, τὶ νάν τοῦ κάν'ς ὄμοιους, οὐρὴ δόλι μ', π' ἄλλα εἶν' τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κί ἄλλα τῆς κουκουβάγιας. Γκέγχε; Ἐ, ἄσ' τὰ παρ'ιμθία τοῦ λ'πόν κί κάται αὐτοῦ ποῦσει καλά, κί γῶ ἰδῶ ποῦειμι καλλιτέρα, κί καλά ξυπητούργια μας.

Ταῦτα κί μένου, γιά σ' κί ἀντίου μ'

**Μήτρους Κουρ'νογαλούς**

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙΣ

**ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΕΝΤΙΑΙ**

Νῆσον ἔδῶ, ἀγάθη μου, σ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα μέρη, νὰ τάφτινεις ἐργόχ'ιρο μὲ τὸ χρυσὸ σου χέρι. — Νάρλεπες δένδρων δακρυα, ποῦεινε καταχιασμένα κί σιάζουσαν σάν ἀγίονερο σὲ ἀνθη ματωμένα. — Νὰ χίνονες τὸ μῦρο τους, μὲ τῶν πουλιῶν τραγοῦδία, στοῦς τάφους ποῦνε γύρω τους, σ' ἀθάνατα τῆς νίκης τ' ἀγγελούδια. — Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο τῆς τέχνης σου στολίδι κί ζωντανὸ τεκμήριον... μὲ τὴ μάχης τὸ κεντιδί.

Κίτσος Σίμος, ἐπιλοχίας

## ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἮΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)



Οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κηφισέαν τοῦθ' ὅπερ ἔξοχον ἔξοχέαν, ὑψηλὸν τὴν πεπερασμένην Κεφισάεαν, τὸ ὄλοιοῦ προσόθειον τῶν πλοσιῶν. Βγάλας εἰσιτήριον πρώτης θέσεως ἦγον καταστραμάτου, ἐπενέβην μετὰ μέγαν καμάτου τοῦ πρώτου βαγονίου τοῦ σιδεροδρομίου τὸ ὄλοιο κοινῶς Θερῖον.

Οὗτο γοῦν ξηροφουσοῦν σμερδαλέως δίκην λε-  
[όντου] καὶ ὑπεριπατοῦν βρόδιον κρονολήρου γερόντου, καλὸν βρόδιον θὰ ἀφινώμεθα αἰσῖας ἐφῶ καὶ τὸ ἔστρωσον ἐν τῷ ὑπῶ μακαριῶς, βαρκαλιζόμενος ὡς ἰ νήπιον ἐντὸς τῆς κουνέως. Πετούμενος ὁμως ἐκ τῆς ἀτμομηχανέως σπινθῆρ καλβονοειδῆς κί καπνός, διεπράχθην προσωπητῶν μελανός κί ἠνέωξαν διακεκαυμένοι ὄπαι ἐπὶ τοῦ ἐμαπτοῦ καπελλός,

τὸ ὄλοιο  
νὰ σὲ βράσω, ὦ Θερῖον,  
ὄθεν ἐμβαίνεις ξεξυρισμένος  
κί ἐκβαίνεις μετὰ γενεῶν.

**Ὁ Ἀγκαθάγγελος**

ΜΑΛΛΙ'ΡΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

## ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΙΔΕΑ

Οὐφ, θ' ἀφινίσω γιά χατῆρι τῆς δημοτικίης καὶ θὰ μοῦδθῆ συγκόπιμο τῆς καρδίας ἃ δὲ μὲς ἀφήσουνε λεύτερη τὴ γλώσσα νάν τὴν φτιάξουμ, σὸ διαβοῦνε χρόνια κίμπόσα τέλεια μαλλιαρῆ κί π'έρια ψυχάρενια — τὴμ ἔου τρῶν δάσκαλε ποῦ ἠρέφεις στὰ τζιέρια σου γιά μὲς μεγάλην ἔνοια — ὁμως δόμας κί κίμπόσα χ' ἐνεῖα γιά νὰ χρενίζουμ τὰ μαλλιά μας κί τὰ γένεια. Ἐγὼ μ' ὄλο τοῦ βρῆκιοῦ μου τὸ τρύπημα κατέβηκα μὲ γεναιότη σὶδὸ κονταροχτύπημα, κί ἃ δὲ φάω τὰ μαντῖκια μου, γιάτὶ νὲ φαγωμένα, θάν τοῦς φάω τὰ μάτια τῶν καθαρεβοσιάνων ἐνι-ἐνι, κί ἄσ' ἔχουνε μονόζιμα, κί ἄς εἶνε κίββαρβίτοι, ἐγὼ θαν τοῦς ἀνιχσοῦ

καβάλα στοῦ Πήγασου τὸ ἀτι, κί ἔτσι θὰ μισήσω κί ἐγὼ κίτι, ποῦ ἔχω νὰ φάω νυχτοῦμερα τρία, κί ἀπὸ τὴν πολλὴ ἄμασια ἔκάνανε ἢ μασσέλες μου ἀπεργία, γιάτὶ νὲ κί δαῖτες ὅπως κί ἐγὼ μ' ἔχω μὲ πῆρες κί τοῦς ἀρέξει ὁ κομμουνισμός μῆρες;

**Ὁ Ἀμάλιογος**

## ΤΗΣ ΝΙΣΠΑΝΤΗΣ ΤΟ ΜΑΓΟΥΛΟ

Σηπώνεται ἢ νιόπιαντηρ πρῶι ἀπὸ τὸν ὕπνο κί τὸ ζερβὶ τῆς μάγουλο εἶνε κοκκινισμένο. Νῶεινε ἀπ' τὸ σιραβοπλάγισμα τὸ κόκκινο σημάδι, ἢ ἀπ' τὰ χεῖλια τοῦγαμπροῦ νάν τάχα φιλημένο;

Πέργαμος

Τεύθρας

## ΔΙΠΛΟ ΜΕΘΥΣΙ

Θὰ πάγω κί ἀπόβραδο σὸ γέρο ταβερνιάρη, στὴν ἀγνωρῆ κί ἀπόμακρη ταβέρνα σὸ νησί, γιά νὰ μεθύσω ἀφ' τὸ γλυκὸ κί μαῦρο του κρασί ποῦ φυλαμένο ἀπὸ καιρὸ κρατεῖ μέσ' σὸ πιδάρι.

Κί ὄντας τὴ λιγωμένη μου ματιά σὲ ξένα φέρω, κί μπρός μου, νεραϊδώμορφη φανῆς χρυσῆ μου εἰσῶ, γῦρος σ' ἐμὲ τὰ χεῖλια σου — ὄχι νὰ πιῆς κρασί μὰ νὰ μεθύσης μὲ ἠδονῆ ἀστεϊρευτῆ, ποῦ ξέρω.

Ἄθῆρα

Ἄημος Πομόνης

## Τοῦ Βλάμη τὰ καρώματα

### ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Ἰφ καὶ θάν τὰ σκροπίσω πάλς πῖσω, μὲ φαίνεσαι, ὅε Μαγιῶ γλυκοπήρουνη κί τὸ κουκούτσι μῦδαλο — ἄμαν! ψοφῶ γιά βερύκοκο-ρύκο-ρύκο-ρύκο! Γι-ατὶ θάν τὰ σκροπίσω; Κί τὸ ὠ-τίς; Δὲν τὸ πῆ-ρες ἀκόμα γκόβο, ὅε περιλαμπρῆ κί πρικοκυμα ὄσα, πῶς σάν πολὺ μὲς ἔχει παραπεταμένα το κουβέρνο ἐμᾶς τὰ βλαμάκια; Δια-βάζω νυχτημερὸν στὴν ἐφημερίς ποῦ διαλαβάνει ὄλο κί κινούργιες παρασημοφορίες, τὸ ὄλοιο οὐλο οἱ Γραικοὶ παίρνουνε παρασημάτα κί μονάχα ἐγὼ κί κίτι σάν κί ἐμένα ἔχουμ μείνει βέρτζινοι γιά τὴν ὄρα. Εἶνε σωσὸ αὐτὸ, περικαλῶ; Γιὰτὶ δηλαδῆς νὰ παίρνῃ τὸ λεγαῖνος τῆς τιμῆς ὁ μὲν κί ὁ δὲν σελέμης, ποῦ ὀμᾶσε τὸ κεντρικὸ ταμεῖο γιά νὰ προσφέρῃ τῆς ὑπεροσιῆς του, κί νὰ μὴν τὸ πάρω κί ἐγὼ, ποῦειμι παιδί τῆς μπάσικας μὲ τρεῖς ὄκάδες φιλότιμο κί ἓκατο ὄράμια λάδι στὴν ἀφέλεια κί μ' ἀξίζει τὸ χρουσοῦζικο; Ε; Ψυχῆ δὲν ἔχω κί ἐγὼ, ὅε ψυχίτσα μου, μόννα δὲ μ' ἐγέννησε κί ἐμένα, ἢ μῆπως κί λίγες ὑπεροσιῆς ἔχω προσφέρει σὶο κράτον; πῶς; Ἄ δὲν ἦμουνα γῶ κί κίτι μπατζανάκηδες, ὅε εὐτράπελη, κί ἃ δὲ χύναμε τὸν ἰδρῶ κί τὸ αἷμα μας, σκυμμένοι μέρα νύχτα σὶδὸ ἰζόγο, ἔαχε σήμερα ἢ Ἐλ-λάδα τὴ βιομηχανία τοῦ χαρτομπαγινοῦ κί θὰ δούλενε Ἀσπιώτης στὴν Κέρκυρα νὰ ξεφουρνίξῃ ὄλοένα τραπουλόχοιτα; Κί ἃ δὲν πάλενα γῶ ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια, θὰ ἔξ-ραμε τὶ θὰ πῆ χριστοῖ, θὰ ὑπ' ἔρχαν φυλακῆς νὰ τρῶν ἐνὶ ὄλοκληρο ὑπουργεῖο δικαιοσύ-νης γιά δαῖτες, θάκαναν μὲ δεκάρι δουλειᾶ τὰ μαχαιροντουφεκοπωλεῖα; Ἐγὼ, ὅε φιλο-πρόδοθ, εἶμαι στοιχίε τῆς πρόδοος κί τοῦ πολιτισμοῦ γιά τὸν τόπο μας, ὄχι πῶς θέλω νάν τὸ κληκῶ, ἀλλὰ γιά νὰ ξέρης. Κί μ' ἀξίζει νὰ μὲ δώκωνε ὄλα τὰ παρασημάτα τοῦ Ρωμῆϊκου. Μονάχα τὸ μεγαλόσταυρο δὲ θέλω νὰ πάρω, γιά ἔβροήτους λόγους κί μὲ τὸ μπαρδὸν κίδολας — ξηγιέμαι ἀκάνι;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

## Πολλὰ κουτὰ

### καὶ λίγα ξυπνα

Οἱ περισσότερον ἐνδιαφερόμενοι

- Ἦλθα, κυρία, νὰ κουρδίσω τὸ πιάνο.
- Μὰ δὲν σὶς προσεκάλεσα, κύριε.
- Σεῖς ὄχι, μὲ προσεκάλεσαν ὁμως οἱ γει- τονές σας.

**Ὅταν καὶ ὅταν**

- Ὅταν ἓνας ἄνδρας προσέχη πολὺ μιὰ γυναίκα, θὰ πῆ ὅτι τὴν ἀγαπᾶ κί θὰ τὴν νυμφευθῇ.
- Κί ὅταν δὲν τὴν προσέχει θὰ πῆ ὅτι τὴν ἔχει ἤδη νυμφευθῇ.

**Ἀποχερῶν λόγος**

- Γκαρσόν, δὲν μπορῶ νὰ πιῶ αὐτὴ τήσοῦπα.
- Νὰ σὶς φέρω ἄλλη, κύριε.
- Οὐτε αὐτὴν μπορῶ νὰ τὴν πιῶ.
- Μὰ γιάτὶ, κύριε, τὶ ἔχει;
- Ἀπλούστατα δὲν μὲ ἔχεις φέρει κουτάλι.

**Καὶ δικαίως**

- Ἐγὼ, ποῦειμι νὰ ξέρεστε, πῶς δὲν ἐφῶ- ναξα ποτὲ γιά κανέναν «ζήτω».
- Μὰ φυσικά, ἀφοῦ εἶσθε γιάτρος!...

**Κινηματογραφικὸν ἐσεάριο**

- Τρέχετε στὴ γέφυρα κί πέφτετε σὸ ποτάμι.
- Μὰ δὲν ξέρω κολῦμι.
- Τόσο τὸ καλλίτερο, τὸ ἔργον λέει πῶς πρέπει νὰ πνιγῆτε.